

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124266833
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124266833.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/XX, D. E. D. A., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Malcho, s. r. o., so sídlom Stankovany 549, IČO: 55 962 165, o zaplatenie 17.952,94 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. apríla 2025, č. k. 69Csp/57/2024-141, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec **vracia** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 16. apríla 2025, č. k. 69Csp/57/2025-141 súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 17.952,94 Eur, úrok v sume 4.478,80 Eur, úroky z omeškania v sume 3.736,85 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 23.059,06 Eur od 01.04.2019 do 30.04.2019, zo sumy 22.909,06 Eur od 01.05.2019 do 20.05.2019, zo sumy 22.759,06 Eur od 21.05.2019 do 17.07.2019, zo sumy 22.612,18 Eur od 18.07.2019 do 19.08.2019, zo sumy 22.473,46 Eur od 20.08.2019 do 19.09.2019, zo sumy 22.334,74 Eur od 20.09.2019 do 30.10.2019, zo sumy 22.196,02 Eur od 31.10.2019 do 03.12.2019, zo sumy 22.051,61 Eur od 04.12.2019 do 16.01.2020, zo sumy 21.762,79 Eur od 17.01.2020 do 09.03.2020, zo sumy 21.618,38 Eur od 10.03.2020 do 20.05.2020, zo sumy 21.329,56 Eur od 21.05.2020 do 11.06.2020, zo sumy 21.185,15 Eur od 12.06.2020 do 07.07.2020, zo sumy 21.032,25 Eur od 08.07.2020 do 24.08.2020, zo sumy 20.726,45 Eur od 25.08.2020 do 23.10.2020, zo sumy 20.420,65 Eur od 24.10.2020 do 22.12.2020, zo sumy 20.114,85 Eur od 23.12.2020 do 12.02.2021, zo sumy 19.809,05 Eur od 13.02.2021 do 06.04.2021, zo sumy 19.656,15 Eur od 07.04.2021 do 20.04.2021, zo sumy 19.503,25 Eur od 21.04.2021 do 25.05.2021, zo sumy 19.350,35 Eur od 26.05.2021 do 17.06.2021, zo sumy 19.197,44 Eur od 18.06.2021 do 22.07.2021, zo sumy 19.044,54 Eur od 23.07.2021 do 13.08.2021, zo sumy 18.891,64 Eur od 14.08.2021 do 17.09.2021, zo sumy 18.738,74 Eur od 18.09.2021 do 20.10.2021, zo sumy 18.585,84 Eur od 21.10.2021 do 12.11.2021, zo sumy 18.432,94 Eur od 13.11.2021 do 17.12.2021, zo sumy 18.312,94 Eur od 18.12.2021 do 28.01.2022, zo sumy 18.192,94 Eur od 29.01.2022 do 02.03.2022, zo sumy 18.072,94 Eur od 03.03.2022 do 23.03.2022, zo sumy 17.952,94 Eur od 24.03.2022 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo skutkového zistenia, že žalovaná a právny predchodca žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. uzatvorili dňa 28.08.2013 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorou sa zaviazal žalovanej a spoludlžníkovi F. E. poskytnúť medziúver pod č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v sume 25.000,- Eur, ktorý sa po pridelení cieľovej sumy stavebného úveru zmení na stavebný úver pod č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške cca 14.587,24 Eur

s tým, že presná výška úveru sa bude rovnať rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy. Žalovaná sa zaviazala počet mesačných vkladov na účet stavebného sporenia a rovnako počet splátok úrokov z medziúveru splácať v 106 mesačných splátkach po 247,30 Eur, pričom táto suma pozostáva zo sporenia vo výške 87,50 Eur, zo splátky úrokov z medziúveru vo výške 137,30 Eur a poplatku za poistenie vo výške 22,50 Eur. Výška úrokovej sadzby medziúveru dosahovala 6,59 % ročne. Po splnení nároku na stavebný úver mali zmluvné strany dohodnutú výšku úveru 14.587,24 Eur s 4,75 % ročnou úrokovou sadzbou, ktorý mala splácať v 75 mesačných splátkach vo výške 247,30 Eur, ktoré mali byť splatné k 15. dňu v mesiaci. V zmluve bola uvedená hodnota RPMN pri medziúvere vo výške 8,20 % ročne a pri stavebnom úvere vo výške 8,30 % ročne. Priemerná hodnota RPMN dosahovala výšku 19,25 % ročne. Celková čiastka medziúveru bola vyčíslená sumou 46.106,91 Eur. Prílohami zmluvy boli predpoklady použité na výpočet RPMN a amortizačná tabuľka. Podľa čl. VIII zmluvy sa žalovaná ako dlžníčka zaviazala uhradiť veriteľovi poplatky a náklady súvisiace s úverom podľa aktuálneho sadzovníka PSS, a.s., ktorý je prílohou zmluvy. V bode 8.1 zmluvy sa strany výslovne dohodli, že poplatok za spracovanie úveru si veriteľ začítuje pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru tak, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov úveru bude znížená o výšku tohto poplatku. Rozsah, akým súd skúmal bonitu žalovanej, ako aj spoludlžníka F. E. pred uzavretím úveru, vyplýva zo žiadosti o úver zo dňa 15.06.2013, zmluvy uzavretej medzi žalovanou a Poštovou bankou, a.s., výpočtu zostatku splácaného úveru a výsledkom lustrácie v registri bankových informácií. Právny predchodca žalobcu zisťoval rodinný stav žalovanej, jej príjmové pomery a preveril žalovanú v spoločnom bankovom registri, zistil jej aktuálne úverové zaťaženie, dovtedajšiu platobnú disciplínu. Rovnaký rozsah preverení uskutočnil u spoludlžníka. Z platobnej histórie žalovanej vyplynulo, že za obdobie od 03.09.2013 do 31.03.2019 zaplatila celkovo sumu 5.502,78 Eur. Po postúpení pohľadávky za obdobie 30.04.2019 do 23.03.2022, podľa tvrdenia žalobcu, žalovaná uhradila ďalších 5.106,12 Eur. Celkovo tak na úhradu dlhu zaplatila 10.608,90 Eur. Táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Žalovaná svoj záväzok riadne a včas nesplnila. Dňa 12.11.2015 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej s konečnou platnosťou, že dňa 25.11.2015 vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru, nakoľko v zmysle predchádzajúcich výziev neuhradila dlžné splátky vrátane splátky za mesiac november 2015 spolu vo výške 1.133,75 Eur. Zároveň bola žalovaná upozornená na skutočnosť, že v prípade, ak dlžné splátky neuhradí do 25.11.2015, dôjde k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru s vyčíslenou výškou dlhu cca 24.647,87 Eur a tento dlh bude následne vymáhaný. Pohľadávka uhradená nebola, preto právny predchodca žalobcu dňa 11.03.2016 oznámil žalovanej, že ku dňu 11.03.2016 nastala mimoriadna splatnosť celého úveru a vyzval žalovanú na vrátenie celej sumy vo výške 24.409,06 Eur. Oznámenie bolo žalovanej doručené do vlastných rúk 21.03.2016. Dňa 23.05.2016 žalovaná ako jedna z dlžníkov vyhlásila, že v zmysle § 588 Občianskeho zákonníka v celom rozsahu uznáva svoj dlh čo do dôvodu, aj čo do výšky, vyčíslený ku dňu 30.04.2016 vo výške 24.779,41 Eur vrátane príslušenstva, ktorým je 6,9 % ročný úrok zo sumy 22.432,63 Eur od 01.05.2016 do zaplataenia a 5,05 % ročný úrok z omeškania zo sumy 24.409,06 Eur od 01.05.2016 do zaplataenia ako svoj záväzok voči veriteľovi PSS, a.s., vzniknutý zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 28.08.2013. Dlžníčka vyhlásila, že je si vedomá, že v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uznávaný dlh premlčí za 10 rokov odo dňa, kedy k uznaniu došlo. Dňa 09.04.2016 bola pohľadávka zo zmluvy o úvere proti žalovanej postúpená na žalobcu. Pri zisťovaní, či zmluva o úvere mala trpieť vadami v podobe nesprávne uvedenej výšky RPMN a celkovej výšky úveru v dôsledku toho, že došlo k automatickému započítaniu poplatku za poskytnutie úveru vo výške 300,- Eura, a teda žalovaná nemala možnosť disponovať celkovou výškou úveru 25.000,- Eur, dospel k záveru, že zmluva je platná, dostatočne zrozumiteľná a určitá, splňa všetky zákonné náležitosti zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch aj zákona o stavebnom sporení. K poplatku za poskytnutie úveru uviedol, že zmluvné strany sa dohodli na to, že poplatok splatný pri uzavretí zmluvy bude odpočítaný z celkovej výšky úveru, pričom tento postup je v súlade so zmluvou podľa čl. VIII, bod 8.1., výška poplatku je v súlade so sadzovníkom, a nárok veriteľa na odmenu je v súlade s ustanovením § 499 Obchodného zákonníka, ktorá skutočnosť nebola spôsobilá privodiť ako následok bezodplatnosť a bezúročnosť poskytnutého úveru. Ide o prejav zmluvnej voľnosti oboch strán, pričom v prejednávanej veci žalovaná nedisponovala ani zvyšnou časťou poskytnutého úveru, pretože jej časť bola použitá na prefinancovanie úveru v inej banke a iba zvyšná časť jej bola vyplatená na účet za účelom rekonštrukcie nehnuteľnosti. V súvislosti so skúmaním bonity žalovanej pred uzatvorením zmluvy uviedol, že by právny predchodca žalobcu ako veriteľ vynaložil dostatočnú odbornú starostlivosť v súvislosti s posúdením schopnosti žalovaných splatiť predmetný úver. Nešlo o prípad, kedy by pôvodný žalobca ako banka nekonala s odbornou starostlivosťou, či dokonca o prípad hrubého porušenia takejto povinnosti, lebo z konania nijak nevyplývalo, že

by veriteľ poskytujúci predmetný úver prehliadol akúkoľvek podstatnú skutočnosť, ktorá by mala mať vplyv na posúdenie schopnosti žalovanej či spoludlžníka splácať poskytnutý úver. Úver bol z časti použitý na refinancovanie úveru z F. C., G., pričom v dôsledku novo poskytnutého úveru malo byť úverové zaťaženie žalovanej nižšie ako dovtedajšie, preto obrana žalovanej namietajúca nedostatočné posúdenie jej schopnosti splácať úver vyznieva účelovo. Navyše poskytnutý úver žalovaná riadne splácala po dobu viac ako rok. Následne súd prvej inštancie skúmal ne/platnosť upozornenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ako aj uznania dlhu. Nebolo sporné, že žalovaná nesplácala svoj záväzok zo zmluvy o úvere riadne a včas, pričom poslednú riadnu splátku uskutočnila 14.11.2014 a nasledujúce splátky platila v nižšej ako dohodnutej sume a s oneskorením. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti ako následok omeškania dlžníka vyplýva veriteľovi z ustanovenia čl. IX bod 9. 3 zmluvy. Právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 12.11.2015 vyzval žalovanú na omeškania a možnosť zosplatenia dlhu. Následne listom zo dňa 11.03.2016 oznámil žalovanej skutočnosť, že pristúpil k mimoriadnemu zosplateniu pohľadávky, čím podľa súdu splnil všetky náležitosti požadované zákonom v tej dobe platnom ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka. K námietkam žalovanej ohľadom absencie uvedenia konkrétnej neuhradenej splátky, pre ktorú pristúpil veriteľ k mimoriadnemu zosplateniu dlhu uviedol, že eviduje rozdielnu rozhodovaciu prax tak súdov odvolacích, ako aj jednotlivých senátov Najvyššieho súdu SR, ktoré v tejto otázke pri absencii zjednocovacieho stanoviska v predmetne otázky zastávajú odlišný postoj. V prejedávanej veci sa priklonil k právnomu názoru Najvyššieho súdu vyslovenému v rozhodnutí 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, v ktorom zastal názor, že žiadne zákonné ustanovenie veriteľovi takúto povinnosť neukladá, pričom je potrebné vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvného vzťahu konajúcich v súlade so zákonom predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia tri mesiace po splatnosti. K namietanému nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku neplatného postúpenia predmetnej pohľadávky bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú výzvou zo dňa 12.11.2015 na úhradu dlžnej časti záväzku vo výške 1.133,75 Eur s upozornením, že v opačnom prípade veriteľ využije oprávnenie mimoriadne úver zosplatiť. Upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky bolo obsiahnuté v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.03.2016, aj vo výzve na zaplatenie dlhu zo dňa 22.03.2017. Právny predchodca žalobcu podľa názoru súdu dodržal zákonný postup pri zosplatení záväzku uvedený v § 565 Občianskeho zákonníka, ktorý predpokladal jednak zaslanie predmetnej výzvy, ako aj omeškanie dlžníka so splatením čo len časti záväzku v lehote dlhšej ako 90 dní, keďže v čase postúpenia pohľadávky bola žalovaná v omeškaní s úhradou celého medzičasom už zosplateného dlhu. Postúpenie pohľadávky pritom bolo žalovanej zo strany postupcu riadne oznámené. Súd prvej inštancie námietke premlčania vznesenej žalovanej nevyhovet. Uznanie dlhu žalovanou je stručne a zrozumiteľne koncipovaným právnym úkonom, obsahujúcim všetky zákonné náležitosti s výslovným upozornením na ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda na následok predĺženia premlčacej lehoty na 10 rokov. V čase uznania dlhu bol záväzok žalovanej platne mimoriadne zosplatený, v tom čase bol teda dlh žalovanej v celom rozsahu splatný, pričom súd prvej inštancie nenašiel žiadne dôvody, pre ktoré by mal tento prejav vôle žalovanej neplatným právnym úkonom. K uznaniu dlhu došlo 23.05.2016, premlčacia doba preto plynula do 23.05.2026. Svoje právo na zaplatenie žalovanej pohľadávky si žalobca uplatnil žalobou doručenou súdu dňa 27.03.2024, teda v rámci plynutia premlčanej doby. Keďže sa žalovaná dostala do omeškania, priznal súd žalobcovi popri istine, zmluvného úroku aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 od jednotlivých splátok v závislosti od úhrad uskutočnených žalovanou, a to vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 251 a § 255 ods.1 C.s.p. Vec právne posúdil podľa § 39, § 37 ods. 1, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3 a 9, § 110 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 558, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497 a § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2013, § 2 ods.1, § 7 ods. 3 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a nesprávne skutkové zistenie. Nesprávne skutkové zistenia, ktoré vyústili do nesprávneho právneho

posúdenia spočívajú podľa názoru žalovanej v tom, že súd mal preukázané, že právny predchodca žalobcu postupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou, poskytnutý úver nepovažoval za bezúročný a bez poplatkov, mal preukázané splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, uznanie dlhu považoval za platný právny úkon a mal preukázané platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda mal preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v danom konaní. K porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch uviedla, že pri skúmaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver právny predchodca žalobcu nezískal od žalovanej žiadne údaje o jej nákladoch na bývanie a celkovo na živobytie, z dôkazov, ktoré si žalobca zaobstaral si nemohol urobiť reálny obraz o tom, aká suma ostane žalovanej po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie. Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Žalobca tvrdil, že právny predchodca pri posudzovaní výdavkov žalovanej vychádzal zo sumy životného minima v čase posudzovania žiadosti. Z dôkazov predložených žalobcom však nevyplývalo, že by žalobca zisťoval priemerné mesačné výdavky žalovanej na živobytie (SIPO, strava, doprava do práce, lieky, telekomunikačné služby a pod.). Cieľom § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbujuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 citovaného zákona, nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, Upozornenie pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti zo dňa 12.11.2015, ako aj Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.03.2016 treba považovať za neplatné právne úkony. Zároveň v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto rovnako zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, žalobca teda nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a v konečnom dôsledku žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitimáciu. K obsahovým náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere uviedol, že v danom prípade právny predchodca žalobcu síce formálne poskytol žalovanej finančné prostriedky v sume 25.000,- Eur, avšak v dôsledku následného odpočítania poplatku za poskytnutie úveru, s týmito finančnými prostriedkami žalovaná nemohla disponovať a v skutočnosti jej bol ako úver poskytnutá suma nižšia 24.700,- Eur, než bola deklarovaná v zmluve o úver. Takéto navýšenie celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru môže mať dopad nielen na správny výpočet a výšku RPMN, ale aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj poplatok za jeho poskytnutie, v dôsledku čoho dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného záväzku zmluvy. S poukazom na uvedené úverová zmluva neobsahuje správne údaje v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho je potrebné uplatniť sankciu za porušenie tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) predmetného zákona a zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Žalovaná svoju argumentáciu podrobila poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, a to sp. zn. 9Cdo/287/2022 zo dňa 30.06.2022, sp. zn. 4Cdo/130/2022 zo dňa 24.10.2023, sp. zn. 4Cdo/29/2023 zo dňa 28.06.2023, sp. zn. 2Cdo/165/2020, sp. zn. 4Cdo/93/2023, sp. zn. 4Cdo/322/2020 a sp. zn. 7Cdo/31/2022. Ďalej uviedla, že zmluva o úvere neobsahuje všetky predpoklady použité pri výpočte RPMN, čo má tiež za následok, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 23.01.2025 vo veci C-677/23: „Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, zmenenej smernicou 2011/90, sa má vykladať v tom zmysle, že: predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.“ Žalovaná ďalej uviedla, že v danom prípade vo výzve na úhradu pred zosplatením (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), a to v liste zo dňa 12.11.2015 označenom ako upozornenie na

vyhlásenie mimoriadnej splatnosti musí byť uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní. Keďže predmetné upozornenie je pre neurčitosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný právny úkon, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalovaná dodala, že jej je známe ojedinelé uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2024, sp. zn. 1Cdo/123/2022, ktoré však bolo prekonané aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024). Keďže k dnešnému dňu neboli tieto rozhodnutia Najvyššieho súdu prekonané a vzhľadom na vyššie vysvetlený pojem ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorého: „ide o prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“ žalovaná považujú uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR za ustálenú rozhodovaciu prax. Zároveň nad rámec uvedeného uviedla, že ani upozornenie pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti zo dňa 12.11.2015 a ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.03.2016 nepredstavuje osobitnú výzvu s upozornením na možnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a táto nie je súčasťou ani súdneho spisu. Preto uviedla, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže nepredložil žiadnu výzvu pred postúpením pohľadávky, ktorú výslovne ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto neplatný právny úkon a žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Žalovaná svoju argumentáciu podrobila poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.06.2024, sp. zn. 11CoCsp/7/2024, uznesenie Krajského súdu Košice zo dňa 21.10.2024, sp. zn. 6CoCsp/34/2024, Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku, sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022. Za neplatné považovala uznanie dlhu, keďže k 30.04.2024 dlh neexistoval vo výške, ktorá bola vyčíslená v uznaní dlhu. Zároveň toto uznanie nebolo podpísané aj zo strany spoludlžníka, F. E.. S poukazom na uvedené je žaloba nedôvodná v celom rozsahu aj z dôvodu, že žalobca si uplatnil nárok na základe zosplatnenej pohľadávky, resp. na základe uznania dlhu, ale keďže bolo preukázané, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je neplatné, a rovnako aj uznanie dlhu je neplatné, žaloba je nedôvodná v celom rozsahu (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024).

3. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a k odvolaniu uviedol, že sa pridriava doterajších vyjadrení.

4. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov daných podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil z nasledujúcich dôvodov:

5. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalovanej bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, keď pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. g) a j) zákona č. 129 /2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (22.08.2013) uzavrel, že predmetná zmluva o úvere spĺňa všetky zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, aj zákona č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení (za súčasného záveru o súlade so zmluvne dojednaným poplatkom za spracovanie úveru splatným pri uzavretí zmluvy vo výške 300,- Eur, tzv. o správnosti údaju o výške RPMN a celkovej výške úveru), právny predchodca žalobcu pred uzatvorením zmluvy vynaložil dostatočnú odbornú starostlivosť v súvislosti s posúdením schopnosti žalovanej splatiť predmetný úver, splnil všetky zákonné predpoklady pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka bez zákonnej povinnosti veriteľa uvádzať konkrétnu neuhradenú splátku, pre ktorú pristúpil k mimoriadnemu zosplatneniu úveru odkazujúc na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, vo výsledku splnil zákonné podmienky postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na žalobcu zmluvou o postúpení uzavretej medzi

postupcom a žalobcom a v závere, či došlo k platnému písomnému uznaniu dlhu žalovanej zo dňa 23.05.2016, a preto je žaloba žalobcu na zaplatenie sumy 17.952,94 Eur s príslušenstvom dôvodná a tiež nadväzne na rozhodnutie vo veci samej potom posúdiť správnosť rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania.

6. V prvom rade sa odvolací súd nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v bode 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku, že zmluva o úvere spĺňa všetky zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, aj náležitosti zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Odvolací súd vzhľadom na dôvodnosť odvolacej námietky žalovanej spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení súdu prvej inštancie z dôvodu, že právny predchodca žalobcu síce formálne poskytol žalovanej finančné prostriedky v sume 25.000,- Eur, avšak v dôsledku následného odpočítania poplatku za spracovanie úveru, s týmito finančnými prostriedkami žalovaná nemohla disponovať a v skutočnosti jej bol ako úver poskytnutá suma nižšia 24.700,- Eur, než bola deklarovaná v zmluve o úvere.

7. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

i) ročnou percentuálnou mierou nákladov sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,

l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru je maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

8. Podľa § 9 ods. 2 písm. g), j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

9. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak:

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

10. Na to, aby bolo možné konštatovať splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť údaje v spotrebiteľskej zmluve uvedené nielen formálne, ale zároveň musia byť aj úplné, určité, zrozumiteľné a správne. Týmto spôsobom zákonodarcovia chránia spotrebiteľa a napĺňa účel sledovaný právnou úpravou spotrebiteľských zmlúv, ktorým je úplné informovanie spotrebiteľa o podmienkach v tomto prípade úverovej zmluvy v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany. Správnosť údajov totiž nepochybne ovplyvňuje rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do určitého záväzku. Zároveň spotrebiteľ musí mať možnosť riadne sa oboznámiť a porozumieť predmetu a obsahu právneho úkonu, aby vedel, čo konkrétne je predmetom dojednávania a aké sú jeho práva a záväzky z toho plynúce. Ak by súd pripustil výklad, že akýkoľvek

údaj (teda aj chybný) uvedený v zmluve spĺňa podmienky § 9 ods. 2 citovaného zákona, stratilo by toto ustanovenie zmysel. Jednou z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je aj údaj o výške úveru, ktorého definíciu podáva ustanovenie § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ na základe správne v zmluve uvedených informácií o výške skutočne poskytnutého úveru, dostáva jasnú predstavu o celkovej hodnote svojho záväzku, o tom, čo vlastne spláca a akú sumu si skutočne požičal, ako aj to, akú má povahu jeho záväzok z hľadiska nákladov s ním spojených. Zároveň nesprávne uvedený údaj môže a v prejednávanej veci aj mohol mať za následok vplyv na správnosť ďalších údajov spotrebiteľskej zmluvy a tiež na samotnú výšku záväzkov spotrebiteľa (výšku splátky, úročenie úverovej sumy). Pokiaľ teda údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákon o spotrebiteľských úveroch).

11. V zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.08.2013 v čl. II. bolo predmetom tejto zmluvy poskytnutie medziúveru pod č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v sume 25.000,- Eur, na preklopenie obdobia, kým žalovaná a spoludlžník splnia všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy a poskytnutie stavebného úveru. Pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok, ako aj všeobecných podmienok sa mimoriadny medziúver zmení na stavebný úver pod č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške cca 14.587,24 Eur s tým, že presná výška úveru sa bude rovnať rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy. Podľa čl. VIII zmluvy sa žalovaná ako dlžníčka zaviazala uhradiť veriteľovi poplatky a náklady súvisiace s úverom podľa aktuálneho sadzovníka PSS, a.s., ktorý je prílohou zmluvy. Podľa čl. VIII ods.1 zmluvy bol dohodnutý poplatok za spracovanie úveru, ktorý si veriteľ zúčtuje pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru tak, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov úveru bude znížená o výšku tohto poplatku. Ako vyplýva z platobnej histórie medziúveru na čl. 25 spisu, právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej medziúver v 3 výplatách, a to dňa 03.09.2013 vo výške 18.378,28 Eur, dňa 08.10.2013 vo výške 1.621,72 Eur a dňa 04.06.2014 vo výške 4.700,- Eur, t. j. spolu vo výške úveru 24.700,- Eur. Z platobnej histórie ďalej vyplynulo, že dňa 03.09.2013 si právny predchodca zúčtoval poplatok za spracovanie medziúveru vo výške 300,- Eur. Právny predchodca žalobcu tak hoci formálne uviedol v čl. II. zmluvy o medziúvere údaj o výške úveru 25.000,- Eur, žalovanej v skutočnosti poukázal v dôsledku zaúčtovania poplatku za spracovanie úveru sumu zníženú o tento poplatok.

12. V rozsudku vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. sa Súdny dvor EÚ vyjadroval okrem iného aj k požiadavkám na náležitosti spotrebiteľských zmlúv, pričom na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené (bod 91.). V rozsudku zároveň Súdny dvor uviedol, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87.). Článok 19 ods. 1 smernice 2008/48 spresňuje, že RPMN, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I časti I tejto smernice. Táto smernica pritom stanovuje, že základná rovnica, ktorá stanovuje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Výška čerpania úveru v zmysle časti I prílohy I smernice 2008/48 tak zodpovedá celkovej výške úveru v zmysle článku 3 písm. l) tejto smernice (bod 88.). Vnútroštátny súd musí v danej veci overiť, či jedna alebo viac súm uvedených v bodoch 27 a 28 tohto rozsudku neboli neoprávnené zahrnuté do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) smernice 2008/48, keďže táto okolnosť môže mať vplyv na výpočet RPMN a ovplyvniť tak správnosť informácií, ktoré mal veriteľ uviesť podľa článku 10 ods. 2 tejto smernice v predmetnej zmluve o úvere vo veci samej (bod 89.). Informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery

vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam. Na jednej strane táto informácia prispieva k transparentnosti trhu v rozsahu, v akom spotrebiteľovi umožňuje porovnať ponuky úverov. Na druhej strane mu umožňuje posúdiť rozsah jeho záväzku (bod 90.).

13. Odvolací súd v tomto smere ďalej poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorú predstavuje rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 30.06.2022 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod R 49/2022, podľa ktorého: „Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o celkovej výške úveru. V zmysle definície zákona o spotrebiteľských úveroch ide o maximálnu výšku alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy. Zákon zároveň definuje osobitne aj pojem celkových nákladov spotrebiteľa ako všetkých nákladov spojených s úverom vrátane poplatkov akéhokoľvek druhu. Pokiaľ je teda predmetom posúdenia poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je bez pochyb nákladom spotrebiteľa súvisiacim s úverom, potom je pojmovo vylúčené, aby bol zároveň považovaný za finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy... Navyše, v dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru, nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN, pretože dôsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa, do celkovej výšky úveru, bude podhodnotenie RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Pokiaľ spotrebiteľ nebol povinný platiť poplatok za poskytnutie úveru na začiatku záväzku, ale by bol takýto poplatok rozložený až do jednotlivých splátok, pri výpočte RPMN sa takýto poplatok nepremietne v podobe čerpania úveru na jeho zaplatení na ľavej strane, lebo nedochádza k navýšeniu istiny. Na ľavej strane rovnice je tak uvedená celková výška spotrebiteľského úveru, ktorá zodpovedá skutočnej istine vo výške, ktorú spotrebiteľ potreboval pre svoje účely a na pravej strane takýto poplatok nebude započítaný v okamihu uzavretia zmluvy, lebo v tomto okamihu nebol platený, ale práve až v jednotlivých splátkach.“ Najvyšší súd SR zároveň v predmetnom rozhodnutí skonštatoval, že: „veriteľ sa nemôže zbaviť svojej povinnosti, resp. nemôže konvalidovať nesprávne, či zavádzajúce údaje v zmluve tým, že v nej síce výslovne uvedie, akú čiastku predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, avšak zároveň ju prezentuje ako súčasť poskytnutého úveru, teda aktívum, hoci v skutočnosti ide o náklad spotrebiteľa, a to ani za tej podmienky, že klient súhlasí s okamžitým započítaním poplatku za poskytnutie úveru podľa obchodných podmienok.“

14. Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru predstavuje len sumu finančných prostriedkov reálne poskytnutých spotrebiteľovi veriteľom. V prípade spotrebiteľských úverov zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy v § 9 ods. 2 ustanovuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť poplatok spojený s poskytnutím tohto úveru. Zákon by teda musel pripúšťať možnosť, že poplatok za poskytnutie/spracovanie úveru je možné zahrnúť do celkovej výšky úveru.

15. Poplatok za spracovanie úveru odrátaný od istiny hneď pri uzavretí zmluvy, resp. čerpaní peňažných prostriedkov, ktorý sa v danom prípade javí ako súčasť poskytnutého úveru, hoci ide o jeho náklad, nemožno zahŕňať do celkovej výšky spotrebiteľského úveru, a to ani s poukazom na to, že si veriteľ zúčtovanie tohto poplatku už pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov so žalovanou (a spoludlžníkom) podľa čl. VIII., bodu 8.1 dohodol. Kogentné ustanovenie § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. určuje, do čoho má byť poplatok akéhokoľvek druhu započítaný, preto sa od neho nemožno dohodou zmluvných strán odchýliť. Pokiaľ bol v zmluve o úvere uvedený údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru 25.000,- Eur, pričom v skutočnosti bola žalovanej vyplatená na účet len suma finančných prostriedkov v celkovej sume 24.700,- Eur, nemožno sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie vysloveným v ods. 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku, že tento údaj o celkovej výške úveru (a tým aj výške RPMN) je správny.

16. Odvolací súd nespochybňoval, že by veriteľ - banka nemal právo na poplatok za poskytnutie úveru. Podstatným bolo, do čoho si veriteľ poplatok za poskytnutie úveru započítal, či do istiny úveru alebo do celkových nákladov spojených s úverom. Ako bolo skoršie uvedené poplatok za poskytnutie úveru

je totiž v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. súčasťou celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, nie súčasťou celkovej výšky (istiny) spotrebiteľského úveru. Nesprávne započítanie, zaradenie poplatku za poskytnutie úveru (ako na to poukázal aj SD EÚ v rozsudku C-377/14 zo dňa 21. apríla 2016) nie je formalitou, ale má za následok podhodnotenie RPMN ako celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, vyjadrených ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru (§ 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.). Uvedenie nesprávneho údaju o RPMN v zmluve má značný vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere s veriteľom, keď RPMN je významný údaj, ktorý slúži na porovnanie úverov od rôznych veriteľov a je ukazovateľom výhodnosti konkrétneho úveru poskytovaného veriteľom, prostredníctvom ktorého sa spotrebiteľ pri výbere úveru orientuje. Podľa názoru odvolacieho súdu tak v prípade uvedenia nesprávnej (nepravdivej) hodnoty RPMN v neprospech spotrebiteľa je potrebné nazerať na zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako v prípade jej absencie a to práve s poukazom na to, že údaj o hodnote RPMN patrí k najdôležitejším náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere zohľadňujúcim všetky náklady na úver a umožňujúcim porovnanie výhodnosti úverov. Iba výlučne riadne a pravdivé uvedenie hodnoty RPMN zaručuje, že nedôjde k skresľovaniu údajov o cene spotrebiteľského úveru a tým k možnému negatívnemu ovplyvneniu ekonomického správania spotrebiteľa.

17. Rovnako závery súdu prvej inštancie týkajúce sa správnosti RPMN, sú podľa odvolacieho súdu nedostatočné. Odsek 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je odpoveďou na argument žalovanej, že zmluva o úvere neobsahuje všetky predpoklady použité pri výpočte RPMN, tzv. vypočítaná na základe (tiež konkretizovaných) parametrov zmluvy, keďže súd prvej inštancie nedal odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého sa uvedenou námietkou nezaoberal (keď sa možno len domnievať, že ju nepovažoval za spôsobilú k záveru o nesplnení danej náležitosti vo svetle jej konštrukcie).

18. Vo vzťahu k uvedenej náležitosti odvolací súd poukazuje tiež na to, že v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR je známe rozhodnutie, sp. zn. 7Cdo/183/2020 z 24. februára 2021, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021 pod č. 86, ktoré sa touto náležitosťou bližšie zaoberalo. Napriek tomu je potrebné reflektovať na vývoj právneho posúdenia tejto otázky aj v európskom kontexte, keďže v súčasnosti existuje rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-677/23 z 23. januára 2025, ktorý vo veci rozhodol na základe predloženej prejudiciálnej otázky Krajským súdom v Prešove tak, že určil, že článok 10 ods. 2 písm. g) Smernice 2008/48 zmenenej Smernicou 2011/90 sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. V danej veci je nevyhnutné sa v konaní vysporiadať s právnymi závermi vyslovenými v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-677/23 z 23. januára 2025, a to najmä z hľadiska zabezpečenia účinnej ochrany práv spotrebiteľa (žalovanej).

19. Nadväzne záver súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch aj náležitosti zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, je tak nesprávny a zároveň predčasný.

20. Podobne odvolací súd nepovažuje za dostatočné posúdenie veci (skutkové i právne) zo strany súdu prvej inštancie vo vzťahu k splneniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ktoré je imanentnou súčasťou požiadavky obozretného poskytovania spotrebiteľských úverov.

21. V danom prípade žalobca k splneniu si povinnosti jeho právneho predchodcu skúmať bonitu žalovanej a spoludlžníka pred uzatvorením zmluvy tvrdil, že tento ju posúdil preverením záväzkov žalovanej (ako aj spoludlžníka) a ich splácanie dopytom do úverového registra (overenie v spoločnom registri bankových informácií), z ktorého malo vyplývať, že žiadateľ mal v čase podania

žiadosti spotrebný úver s mesačnou splátkou 314,- Eur, kontokorentný úver s využitím úverového rámca vo výške 791,- Eur s mesačnou splátkou 39,55 Eur, kreditnú kartu (splátkovú) s mesačnou splátkou 29,- Eur a spoludlžník nemal v čase poskytnutia úveru žiadne ďalšie úverové zaťaženie. Zo žiadosti o úver zo dňa 15.06.2013 a zmluvy o úvere (v čl. X.X.X.X) vyplynulo, že časť poskytnutého úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu bola použitá na splatenie úveru č. XXXXXXXXXX v F. C., G. a zvyšná časť finančných prostriedkov bola vyplatená na účet klienta (žalovanej). Mesačná splátka splácaného úveru v Poštovej banke, a.s. predstavovala sumu 338,50 Eur, splátka nového úveru predstavovala sumu 224,80 Eur a poistenie 22,50 Eur. Žalobca ďalej uviedol, že celková výška finančného zaťaženia žalovanej mesačnými splátkami úverov po poskytnutí nového úveru bola nižšia ako výška finančného zaťaženia pred poskytnutím úveru, teda poskytnutím úveru nedošlo k ďalšiemu zadlžovaniu žalovanej, a teda k zhoršeniu jej finančnej situácie, naopak, došlo k jej zlepšeniu. Žalobca tiež tvrdil, že právny predchodca mal k dispozícii zistenia o rodinnom stave žalovanej (vydatá, dve nezaopatrené deti), jej príjmové pomery, zistil jej aktuálne úverové zaťaženie a dovtedajšiu platobnú disciplínu. Rovnaký rozsah preveril aj u spoludlžníka. V rámci procesnej obrany žalovanej pred súdom prvej inštancie tvrdila (kontinuálne aj v odvolacom konaní), že žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta, a teda nezisťoval od žalovanej žiadne údaje o jej celkových výdavkoch a z dôkazov, ktoré si právny predchodca zaobstaral, si nemohol urobiť reálny obraz o tom, aká suma zostane žalovanej po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie.

22. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia faktom je, že súd prvej inštancie tieto protichodné tvrdenia strán vzťahujúce sa k otázke skúmania bonity žalovanej vôbec v odôvodnení nevyhodnotil. Z obsahu spisového materiálu síce vyplýva, že žalobca v konaní vzhľadom na procesnú obranu žalovanej predložil listinné dôkazy a produkoval skutkové tvrdenia preukazujúce skúmanie bonity žalovanej (žiadosť o úver zo dňa 15.06.2013, zmluvu uzavretú medzi žalovanou a F. C., výpočet zostatku splácaného úveru a výsledok lustrácie v registri bankových informácií), avšak z odôvodnenia nevyplýva, aké skutočnosti ho viedli k záveru, že v danom prípade nešlo o prípad, kedy by pôvodný žalobca ako banka nekonala s odbornou starostlivosťou, či dokonca o prípad hrubého porušenia takejto povinnosti, a to napriek tomu, že zodpovedanie tejto otázky má zásadný význam pre posúdenie platnosti predčasného zosplatnenia úveru, ako aj danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Nevýargumentoval, prečo sa v tejto otázke priklonil k žalobcovi a argumentáciu žalovanej nepovažoval za významnú. Súd prvej inštancie v ods. 34 a 35 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia síce správne pomenoval, ktoré náležitosti má súd skúmať pred uzatvorením zmluvy poukazom na splnenie si povinnosti danej ust. 7 zákona č. 129/2010 Z. z., avšak z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nemožno zistiť, akým spôsobom tieto východiská aplikoval na podmienky posudzovanej veci. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie absentujú relevantné skutkové tvrdenia, ktorými by preukázal rozsah a spôsob skúmania bonity žalobcu pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy, teda, akým spôsobom žalobca overoval a zisťoval od žalovanej informácie o mesačných príjmoch a výdavkoch, aké peňažné záväzky, v akej výške bral do úvahy, akým spôsobom ich overil a akým spôsobom ich vyhodnotil vzhľadom na schopnosť žalovanej splácať úver v dohodnutých mesačných splátkach. Vo vzťahu k splneniu dotknutej povinnosti zo strany veriteľa v zmysle ust. 7 citovaného zákona nemožno považovať za dostačujúcu skutočnosť, že úver bol z časti použitý na refinancovanie úveru z F. C., G., pričom v dôsledku novo poskytnutého úveru malo byť úverové zaťaženie žalovanej nižšie ako dovtedajšie a žalovaná poskytnutý úver riadne splácala po dobu viac ako rok, a to bez vyhodnotenia žalobcov predložených dôkazov a vysporiadania sa s argumentáciou oboch strán k tejto otázke. Odvolací súd síce môže mať v rovine možných dohadov predstavu o tom, čo mohlo viesť súd prvej inštancie k takémuto záveru, avšak na domnienkach, ktoré nemajú oporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, svoje rozhodnutie založiť nemôže o to viac, žeby tak znemožnil takýmito úvahami dotknutej strane argumentovať proti ich správnosti v odvolacom konaní.

23. Rovnako odvolací súd nesúhlasí s právnym posúdením otázky predčasného zosplatnenia úveru, ako vykonal súd prvej inštancie, a to bez notifikačnej povinnosti veriteľa uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú právny predchodca žalobcu dlh mienil zosplatiť vo výzve na zaplatenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá je predpokladom na uplatnenie si práva na zosplatenie celého úveru odkazom na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. januára 2024, sp. zn. 1Cdo/123/2022.

24. K dôvodnosti odvolacej argumentácie žalovanej vo vzťahu k posúdeniu platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru odvolací súd poukazuje na znenie rozhodného ustanovenia upravujúceho režim straty výhody splátok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorým zákonodarca zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania s jej zaplatením, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 Občianskeho zákonníka). Z druhej vety citovaného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky; zároveň tak môže urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením omeškanej splátky. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne; v prípade, že veriteľ toto právo do splatnosti najbližšej splátky nevyužije, jeho právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru pre tú - ktorú splátku zaniká. Veriteľovi však nič nebráni v tom, aby v prípade dlžníkovho nesplácania ďalších splátok vyhlásil predčasnú splatnosť úveru pre niektorú ďalšiu splátku, ak splní podmienky predpokladané ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

25. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

26. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

27. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách (zákona č. 483/2001 Z. z.), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy, nevyhnutná je aj aplikácia ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého je možné postúpiť pohľadávku z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na iného veriteľa oprávneného poskytovať úvery, a to na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska (písm. a/) za súčasného splnenia ďalšej podmienky, ktorou je postúpenie pohľadávky po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávky, ktorá sa stala splatnou (písm. b/).

28. Pre konštatovanie platného postúpenia pohľadávky banky na iný, hoci aj nebankový subjekt, je v prípade práv vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy nevyhnutné splniť podmienky vyplývajúce jednak z ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

29. Vychádzajúc z daných teoretických východísk, ako i zo znenia na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení vyplýva, že zákon prísne stanovuje kritéria, za akých podmienok môže prísť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškание so zaplatením splátky, pričom podmienkou riadneho zosplatenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi. Odvolací súd uvádza k tejto námietke, že žalobca

vo vzťahu k splneniu podmienok vyššie definovaných v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka opomína fakt, že, aj keď ani § 53 ods. 9 a ani § 565 Občianskeho zákonníka nenariaďuje *expressis verbis* ako podstatnú náležitosť výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka alebo oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ zosplatnil dlh, nemožno opomenúť všeobecné ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť určite, inak je neplatný.

30. V tejto súvislosti s požiadavkou kladenou na obsah výzvy a oznámenia o zosplatnení, možno v prvom rade poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 25. januára 2024, sp. zn. 5Cdo/2/2023, v zmysle ktorého sa jednoznačne určilo, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Podobne Najvyšší súd SR v neskoršom uznesení z 26. júna 2024, sp. zn. 5Cdo/197/2022 zotrval na svojich záveroch, pričom svoju argumentáciu doplnil, keď konštatoval, ... „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premĺčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený“. Z novších rozhodnutí možno poukázať na závery Najvyššieho súdu SR vyjadrených v uznesení z 25. septembra 2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023, ktorým nedošlo k odklonu od vyššie spomínanej ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, a to v znení „... neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobkyne Slovenskou sporiteľnou a. s. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore. Nakoniec uvedený právny záver bol prijatý na zasadnutí občianskoprávneho kolégia zo dňa 04.06.2025 na uverejnenie v ZSR (Rozhodnutie č. 21).

31. Odvolateľka teda dôvodne namietala, že dovolací súd pristupuje v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe k danej otázke tak, že podľa jeho právneho názoru pre platné predčasné zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a tým aj platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sa od žalobcu, resp. právneho predchodcu žalobcu vyžaduje vymedzenie konkrétnej náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ak aj samotného právneho úkonu zosplatnenia) v podobe identifikácie splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní a pre ktorú splátku mal žalobca v úmysle požadovať mimoriadne zosplatnenie úveru.

32. S poukazom na závery Najvyššieho súdu SR, žalobcom predložené dôkazy, ktorými chcel preukázať účinné uplatnenie práva podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, a to „Upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 12.11.2015“ a „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.03.2016“ svojím obsahom tieto požiadavky nespĺňajú. V predmetom prípade právny úkon právneho predchodcu žalobcu, ktorým je výzva na úhradu pred zosplatnením zo dňa 12.11.2015 (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) označenom ako upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, neobsahoval uvedenie splátky úveru a v akej výške, pre ktorú sa žalovaná dostala do omeškania, a zároveň pre omeškanie s ktorou právny predchodca žalobcu zvažuje uplatnenie práva na predčasné zosplatnenie úveru. Údaj o tom, pre nesplnenie ktorej splátky sa mal stať

splatným celý dlh, neobsahuje ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 11.03.2016. Preto uvedené podania nemožno považovať za súladné s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie túto právnu otázku vyriešil v priamom rozpore s vyššie citovanou ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keďže sa priklonil k právnomu názoru Najvyššieho súdu SR v uznesení, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024, ktoré možno svojím nastoleným záverom pri riešení (ne) platnosti právnych úkonov považovať za ojedinelé, na ktoré súdna prax nenadviazala.

33. Odvolací súd dodáva, že právnym následkom neplatného zosplatnenia úveru je neplatnosť postúpenia pohľadávky s poukazom na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spojení s § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

34. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom nepreskúmal žalovanou podpísané uznanie dlhu, nevenoval sa spôsobu uzatvárania tohto právneho úkonu, tzv. či skutočne smerovala vôľa žalovanej ako spotrebiteľa na uzavretie tohto právneho úkonu a či skrytým cieľom takejto dohody nebolo len predĺženie premĺčacej doby za účelom zhoršenia postavenia žalovanej. Napriek tomu, že žalovaná namietala neplatnosť tejto dohody vo vzťahu k absencii jej vedomosti o následkoch tohto právneho úkonu, skutkové okolnosti uvádzané žalovanou súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevyhodnocoval. Pritom v prípade, ak by na základe riadneho odôvodnenia a zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru o neplatnosti uznania dlhu, či už z dôvodu neprijateľných podmienok alebo použitia nekalej praktiky pri jej uzatváraní, táto nevyvoláva žiadne účinky a ani predĺženie premĺčacej lehoty.

35. Medzi zrušovacie dôvody podľa ustanovenia § 389 ods. 1 C.s.p. patrí taký postup súdu prvej inštancie, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vychádzajúc z čl. 1, čl. 7 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd pod právom na spravodlivý súdny proces je treba rozumieť aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

36. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

37. Po vrátení veci bude povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní, ktorý je viazaný vyslovenými právnymi názormi dovolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.), skutkovo a právne posúdiť obligatórne obsahové náležitosti predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predovšetkým žalovanou tvrdené ako nesprávne uvedené, ktoré súd prvej inštancie pomenuje a vyhodnotí s ohľadom na argumentáciu žalovanej v uvedenom smere, posúdi, či došlo zo strany dodávateľa k splneniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., k využitiu práva na zosplatnenie úveru platne (v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka) s poukazom na (ne)platnosť postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spojení s § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj (ne) platnosť právneho úkonu upozornenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 12.11.2015, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.03.2016 a uznania dlhu zo dňa 23.05.2016. Za tým účelom opätovne vyhodnotiť už jestvujúce dôkazy a v prípade potreby, ak to bude nevyhnutné v zmysle § 295 C.s.p. aj bez návrhu doplniť dokazovanie ďalšími dôkazmi, na zistený skutkový stav potom aplikovať všetky náležité hmotnoprávne či procesné ustanovenia, následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné vo všetkých jeho častiach náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 C.s.p. odôvodniť.

38. Podľa § 396 ods. 3 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

39. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).